

12. Judge T. Intelligence and leadership: A quantitative review and test of theoretical propositions / T. Judge, A. Colbert, R. Ilies // Journal of Applied Psychology. – 2004. – Vol. 89(3). – P. 542–552.
13. Senge P.M. The leadership of profound change: toward an ecology of leadership / P.M.Senge. In: Senge P.M., Kleiner A., Roberts C., Ross R.B., Roth G. and Smith B.J. (Eds.) The Dance of Change: The Challenges of Sustaining Momentum in Learning Organizations. – New York, NY: Doubleday, (1999). – P.10-21.
14. Schneider M. A stakeholder model of organizational leadership/ M. Schneider // Organization Science. – 2002. – Vol. 13(2). – P. 209-220.
15. Sternberg J.R. The Theory of Successful Intelligence / J.R. Sternberg // Review of General Psychology. – 1999. – Vol. 3(4). – P. 292-316.
-

Хоменко І.О., д.е.н., професор
Івченко Н.В., студентка, V курс, група МЕД-181
Чернігівський національний технологічний університет, м. Чернігів, Україна

ПРОБЛЕМИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Більшість держав світу дійшли до висновку, що суто економічна модель розвитку вже є застарілою і постала необхідність звернути увагу ще й на соціальну та екологічну складові, без яких не є можливим їх сталий розвиток. Результатом стало те, що у вересні 2015 року на Саміті ООН 193 країни, в т.ч. й Україна, затвердили 17 Глобальних цілей сталого розвитку (ЦСР) до 2030 року, що стануть основними напрямками здійснення їх державних політик [2].

Рішенню щодо впровадження стратегії сталого розвитку (ССР) в Україні сприяли ряд чинників [3]:

- через те, що більшість галузей країни досі використовують застарілі ресурсо- та енергоємні технології, стан екології країни вже досить скоро може набути критичного статусу;

- експорт має в більшій мірі сировинну орієнтацію, в той час як в розвинених країнах в ньому переважає готова та високотехнологічна продукція;

- рівень розвитку економіки України не відповідає її науково-технічним, природним, аграрним, освітньо-кваліфікаційним можливостям;

- Україні має міжнародні зобов'язання, що визначені документами ООН;

- в країні існує активна громадська підтримка впровадження стратегії сталого розвитку, а також необхідність їх впровадження була обґрунтована науковцями.

ЦСР в Україні відображають її національні інтереси, але ґрунтуються на тих 17-ти, що були затверджені на Саміті ООН. ССР України на період до 2030 року включає [3]:

- проблему подолання дисбалансу, що існує в економічній, соціальній та екологічній сферах;

- побудова мирного, згуртованого, толерантного та соціально-відповідального суспільства, а також розвиток «інклюзивності» в країні;

- формування продуктивної взаємодії органів державної влади, місцевого самоврядування, освіти, науки, громадських організацій, ;

- забезпечення повної зайнятості населення;

- надання якісної освіти та забезпечення належного рівня охорони здоров'я;

- вирішення екологічних проблем України, модернізація національного виробництва;

- проведення політики децентралізації;

- збереження культури та національної самосвідомості українців та інші.

ЦСР є необхідними для України та їх досягнення дійсно може вивести її на новий - більш високий рівень, проте, постає логічне питання стосовно реальності їх виконання.

Існує ряд проблем, які можуть стати істотною перепорою на шляху до змін [1]. Однією з них є саме суспільство. Чи готові люди змінювати своє мислення, свої звички (наприклад, не викидати сміття в не призначених до цього місцях, економити воду, електроенергію, навчитися сортувати сміття і т.д.)? Істотною перепорою на шляху до сталого розвитку є корупція, яка зараз охопила усі можливі сфери економіки країни. Також зараз ведуться бойові дії на сході країни, через які на даний момент часу не має можливості повністю зосередитися на інших важливих для країни питаннях, що є одними зі складовими цілей сталого розвитку. Також стан економіки в цілому бажає кращого (державний борг країни, за даними Міністерства фінансів, на 28.02.2019 склав 2 111 898 млн. грн.)[4]. Все це гальмує розвиток держави у відповідності до ЦСР, та змушує її повертатися у більшій мірі до суто економічної моделі управління, що само по собі суперечить суті ССР.

Цікавим є також й той факт, що основна більшість завдань, що покладені в основу Стратегії сталого розвитку України на період до 2030 не мають індикаторів та встановлених термінів виконання. Таким чином влада нібито знімає з себе відповідальність за невиконання завдань, що передбачаються ЦСР, бо ми не маємо можливості оцінити результати.

Україна, як країна, що прагне до змін та не є байдужою до глобальних світових проблем, разом із іншими 192-ма країнами підписала договір про сталий розвиток, який охоплює соціальну, економічну та екологічну складові. На основі 17-ти затверджених цілей було створено Стратегію сталого розвитку України на період до 2030 року, яка на даний момент часу не може бути реалізованою в повній мірі через нестабільний економічний, політичний та військовий стан. Тож для успішного впровадження ЦСР уряду країни необхідно стабілізувати її стан та адекватно оцінюючи свої можливості встановити індикатори та конкретні строки виконання завдань, що передбачені ЦСР. Тільки так ми зможемо побачити та оцінити ефективність реалізації стратегії сталого розвитку і України.

Список використаних джерел

1. Хоменко І.О. Проблеми та напрями переробки твердих побутових відходів в Україні / І. О. Хоменко, Л. В. Бабаченко, Я.В. Падій // Економіка та суспільство. 2017. – № 12. – С. 454-458.
2. Режим доступу: <http://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/ourperspective/ourperspectivearticles/2017/06/07/revisiting-sustainable-development-.html>
3. Сталий розвиток суспільства : Запорізький регіональний досвід: монографія [укладачі: Лепський М. А., Дударева І. В.]; за заг. ред. М. А. Лепського. Запоріжжя: КСК –Альянс, 2015. 198 с.
4. Хоменко І.О. Економіко-інституційні засади сталого місцевого розвитку через механізм створення транспортних кластерів // І.О. Хоменко, Л.В. Бабаченко / Сталий людський розвиток місцевих громад: наукові праці ВНЗ-партнерів Проекту ЄС/ПРООН «місцевий розвиток, орієнтований на громаду» [укладачі: М.А. Лепський, І.В. Дударева], за заг. ред. М.А. Лепського –. Запоріжжя: ЗНУ –2015. – 464 с. – С.225-228.
5. Режим доступу: https://lb.ua/blog/svitlana_kovalivska/379696_yak_ukraina_dosyagaie_tsiley_stalogo.html
6. Режим доступу: http://www.ua.undp.org/content/dam/ukraine/docs/SD%20Project_Ukraine_version%203-2-1.pdf
7. Режим доступу: <https://index.minfin.com.ua/ua/finance/debtgov/>

O.O. Kashtalian, student of the group ЕП-171
O.V. Nikolaienko, senior lecturer, FLSP Department
M.Ye. Yurchenko, Ph.D., associated professor
Chernihiv National University of Technology (Chernihiv, Ukraine)

OUR SOCIETY IS IN DANGER FROM TECH MONOPOLISTS

According to Jamie Bartlett, a technology analyst, most people fear and hate monopolies, such as Google, Facebook and others, because they dominate their categories or markets and destroy competition. But that’s just the top of the iceberg of the danger they pose to.

The threat that tech monopolies pose to democracies is about more than the prices they charge: it’s the concentration of power, data and control over the public space — and their ability to wield this power over a growing number of economic activities, especially in the infrastructure and technologies of the future. The following companies operate as either monopolies or oligopolies in their respective fields: Google, Facebook, Uber, Airbnb, Amazon, Twitter, Instagram, Spotify. Integrated into everything, everywhere, their technology will blanket the world.

Perhaps the final stage in the rise of monopolies is when their economic power turns into what Marxists sometimes call “cultural hegemony”, where domination can be achieved through controlling the public ideas.

All technologies encode certain values and assumptions about how the world works. Gutenberg’s press was more than an ordinary printing machine — it popularized the ideal of free information exchange. The radio helped invent the concept of a single shared nationality, culture and language. And the medium of digital technology, as a sector, is now monopolizing the whole economy.

In 1995, left-wing academics Richard Barbrook and Andy Cameron detailed the philosophy and ideas of the new tech wunderkinds, christening it “The Californian Ideology.” This ideology represented a fusion of the cultural bohemianism and entrepreneurship. Barbrook and Cameron thought it was engaging because it offered a way out of the traditional political struggles over wealth or fairness distribution. A deep faith in the emancipatory qualities of technology allowed the techies to paper over any inconsistencies, because they promised that when the revolution arrived everyone would be great and cool and fulfilled and rich. All you needed to get to utopia was the idea that progress is achieved through smashing up old industries and institutions and replacing them with something new and digital.

This is the secret behind the digital revolution. The reason that startups flock to Silicon Valley is not just the promise of building a better world — it’s because that’s where the venture capital is. Money and ideas in Silicon Valley have a very complicated relationship. Even start-up visionaries and wide-eyed socially-minded inventors need money to survive, to pay rent and to hire the best programmers. Silicon Valley runs according to a Faustian pact: money in exchange for world-changing ideas. But investment brings with it new responsibilities, and suddenly there are profit margins and growth targets. In some ways, tech is just the latest vehicle for very rich